

„ Numai oamenii lipsiți de profunzime nu judecă lucrurile după aparențe. Adevăratul mister al lumii constă în vizibil, nu în invizibil...”(Oscar Wilde)

## Sincopat

Nu mai văzuse de mult prin oraș un astfel de străin. De fapt, înafară de cei câțiva bătrânei de pe vasele de croazieră sezoniere, dintre aceia care își poartă aproape aparatul foto și portmoneul și care îți dau bomboane dulci, cu caramel sau mentă, nu avea ocazia să vadă prea mulți turiști pătrunzând atât de adânc în orășelul său plictisitor. Chiar dacă nu ieșea foarte des, locurile pe care și le alegea, dintr-un avânt melancolic de a schimba compania și muzica, erau deopotrivă retrase și întunecate, pe când orice nou-venit ar fi preferat un spațiu vast, prin ferestrele căruia ar fi văzut cu ușurință împrejurimile și grupurile gălăgioase de tineri care înprospătau peisajul urban. Dar era evident că străinul împărtășea aceeași nevoie de deconectare cu ceilalți clienți ai pub-ului: un bărbat cu părul grizonat și vestă de piele Guns'n Roses, aflat în colțul îndepărtat al unei mese, savurându-și băutura tare în timp ce medita asupra versurilor unei melodii, doi băieți, pe la vreo 16 ani care dicitau în contradictoriu de vreo 30 de minute despre scorurile obținute la un joc video neînsemnat, o fată cu șuvițe verzi care stătea de vorbă cu cineva de la bar și un observator retras în locul său preferat, adăpostit de penumbra separeului alăturat, dorindu-și ca misteriosul vizitator să nu bage de seamă privirile aruncate din când în când, între o pauză de respirație și o gură de bere.

Dintotdeauna, colțul privilegiat în care se afla i-a permis să se detașeze nu doar de puținii oameni care obișnuiau să-și petreacă timpul într-un astfel de loc ci și de lumea de afară, zgomotoasă, obositoare, grăbită și ignorantă, însetată de monotonie și de praful lipit de asfalt, de animalele turtite pe șosea și de țipătul spart al sirenelor în miez de noapte. În fond, acesta era singurul loc în care era cu adevărat liniște, o liniște spirituală, a meditației și a regăsirii, cu folk-ul și rock-ul împletindu-se pe fundalul a mii de gânduri regăsite. Tot timpul îi aduceau cafeaua prea tare sau fără pic de zahăr, berea caldă sau ceaiul rece, dar niciodată servirea nu l-a împiedicat să iubească din ce în ce mai mult pub-ul, adesea stând și câte 3 ore doar pentru a fi sigur că mintea i-a fost purificată de orice răzvrătire sau sentiment contradictoriu firii sale. Astăzi, străinul era doar o mică parte a perspectivei sale incerte, pe lângă instrumentele agățate în mod grotesc pe pereți, absorbind ultimele acorduri ale piesei și anunțurile de pe avizier, dar atenția sa asupra telefonului era mai mult decât deranjantă, luată mai mult drept o încălcare a legilor nescrise, o profanare a sacralului instituit între ființă și locul său de drept, creând parcă o rană adâncă întunericului dens din încăpere.

În lumina fantomatică a ecranului, de la cot în jos, mâna străinului părea o pânză subțire, albicioasă, brăzdată de ramificații verzi-albăstrui care se terminau îmbrățișând degetele osoase, construind un dublu schelet instabil în jurul telefonului. În acel moment, tremurul slab al mâinilor era mai sincer decât puteau fi ochii ascunși de lungimea nefirească a genelor sau de cât vor fi vreodată gândurile amestecate cu SMS-uri și vin alb demisec. Deși liniile feței sale erau cu greu vizibile, mai tot timpul când își întorcea capul pentru a mai cere un pahar pomeții colțuroși descriau traiectorii opuse, una spre fruntea îngustă pe care se odihneau șuvițe castanii și alta spre gâtul lung, descoperit în întregime. Greșit, nu se încadra deloc în peisaj, dar cine din această încăpere o făcea? Bătrânul rocker? Fata verde care a plecat acum 5 minute? Poate că, în ordinea nefirească a lucrurilor, străinul ordona în jurul său substanța tuturor celor care au stat pe scaunul său, care au sorbit fiecare strop de vin cu o poftă vitală sau care și-au ascuns privirile lacome de cunoaștere într-un obiect minimalist, uitând de ora

„ Numai oamenii lipsiți de profunzime nu judecă lucrurile după aparențe. Adevăratul mister al lumii constă în vizibil, nu în invizibil...”(Oscar Wilde)

târzie și de nota de plată. Undeva mai presus decât propria sa existență pătată cu urme de scrum de țigară și cafea, o serie de alte întâmplări l-au adus pe acel scaun pentru a fi martorul involuntar al vieții sale, pendulând în ritmul ceasului de lângă bar, ale cărui limbi descriu o rotație inversă față de cea obișnuită. Moarte, Devotament, Iubire, Tristețe, Copilărie, Naștere și iar de la capăt. Ciclu care începe, se termină și este durere, o durere nu fizică și nu spirituală, a conștiinței... „- Doctore, mă doare trecutul, mă doare fiecare amintire care nu este a mea, mă dor stelele și mâna ei... Mă doare urma mâinii ei. - Îmi pare rău, e incurabil...”.

Mai mult decât oricând, și-ar fi dorit ca acel străin vinovat de tot teatrul de măști din capul său să plece, să se dizolve chiar pe scaunul său, contopindu-se cu lemnul lăcuit, simțind ani și ani de-a rândul presiunea greutății umane asupra voluptății materialului. Numai așa ar fi putut înțelege cât de greu i-a fost lui. Era la numai o gură din lichidul gălbui distanță până ce avea să părăsească pub-ul, dar străinul rămânea neclintit în încăpățânarea sa de a păstra telefonul drept paravan al gândurilor. Nici chiar gestul unuia dintre băieți de a ieși revoltat pe ușă, în urma unui schimb dur de cuvinte, nu l-a făcut mai puțin atent asupra ecranului. Pentru o fracțiune de secundă, mâinile sale păreau să se crispeze în jurul carcasei, strângând mai tare, dorind să sfarme plasticul, în timp ce ochii se cufundau mai adânc în lumina artificială, privind de-a dreptul prin aparatul aproape minuscul. După alte câteva minute de neclintire, timp în care bărbatul și cel de-al doilea tânăr plecaseră fără niciun zgomot iar înghițitura de bere se înjumătățise, telefonul bipăi și se închise cu zgomot. În întunericul beznă, străinul era un cerșetor într-o groapă cu vise, un chip șters care nu spunea o poveste ci trăia una, folosindu-și fiecare mușchi pentru a-și concentra privirile mânioase asupra aparatului, pentru a se ridica cu zgomot și într-un final, pentru a trânti ușa, lăsând în urmă vinul împrăștiat pe podea și un alt străin, stingher în colțul, observator al lumii externe întrucât trăirile lăuntricului nu mai aduceau nici o noutate, mereu vii dar false. La fel ca omul ingrât pentru care stătuse cu 2 ore în plus față de programul său obișnuit, pentru cei din jurul său, el nu era decât Străinul, nici bărbat, nici femeie ci amândouă laolaltă, mereu călător fără chip, necunoscut și incogniscibil, o umbră cu stele în loc de ochi, gata în orice clipă să ia o altă înfățișare: fata verde, bătrânul cufundat în gândurile sale, cei doi adolescenți ignoranți. Așa cum neputința și inocența îi ascundeau ecoul rolurilor pe care le avea de jucat, telefonul fusese masca fizică de nepăsare, o barieră împotriva sincerității pe care o emană simțurile, instinctele, organicul. În acea seară plecase împăcat: găsisse un om greu coruptibil, căruia nu putuse și nici nu își dorise să-i fure chipul.